

ATLEISK

PASI KLYS KIME

TIKĖK

Trys merginos
ir du vaikinai.
Beprotiški nuotyčiai
ir gera dozė romantikos.
Ir kai kas svarbaus,
ką supranti tik ne juokais
pasiklydęs.

MYLĖK

ADI ALS AID

HADSONAS IŠGIRDO burzgiant dar už kelių namų artėjančio automobilio variklį. Jis išėjo iš garažo ir užsimerkė atidžiai įsiklausydamas į garsus, kad prieš pakeldamas variklio dangtį jau žinotų, ką reikia taisyti.

Stovėdamas priešais garažą, klausydamasis vis dar nematomo automobilio burzgimo Hadsonas užmiršo viską. Ir moterį, ir merginas, ir savo ateitį, ir tai, kad jo draugai iš tiesų yra asilai ar bent jau taip elgiasi. Užsimerkusiam Hadsonui pasaulis išnyko, liko tik variklis, nieko daugiau. Jis ne tik žinojo visų detalių pavadinimus, bet ir išmanė, kam jos skirtos, kaip veikia ir kaip jas pataisyti.

Atsimerkė išgirdęs cypelint stabdžius, mat automobilis prieš įsukdamas į garažą sulėtino greitį. Tai buvo senas „Plymouth Acclaim“, vienas iš tų automobilių, kurių lengva širdimi atiduoti į laužyną arba nuoširdžiai myli ir negali jo atsisakyti. Akivaizdu, jis buvo matęs ir geresnių laikų, raudonai dažytas kėbulas apsilaupęs ir išblukęs, duslintuvas beveik visai nebeslopino garso. Tebestovėdamas priešais garažą Hadsonas pamatė vairuotojui važiuoti pirmyn. Jam vis dar mėginant nustatyti automobilio gedimus, mergina išjungė variklį ir išlipo.

Jis tik dirstelėjo į užklydėlę ir suprato, kad šią merginą pamatęs gali manyti, jog tavo gyvenimas nėra nusisekęs, jeigu jame jos nėra. Ji buvo priešingybių kratinytis: neaukšta, bet il-

gomis kojomis, žalios akys žvelgė nuožmiai, tačiau jų išraiška maloni, veidas kaip kūdikio ir vis dėlto atrodė protingas. Ji vilkėjo paprastus aptemptus marškinėlius trumpomis rankovėmis, tokius pat raudonus kaip automobilis. Juodos laisvai krintančių plaukų garbanos beveik siekė pečius.

– Laba diena, – pasisveikino mandagiai nusišypsodama.

Jis atsakė maloniai, stengdamasis, kaip ir su kitais klientais, kalbėti profesionalo tonu. Paprašė jos atidaryti variklio dangtį, tada nuėjo į automobilio priekį, kad atkabintų užkabą. Norėjo iš karto pasinerti į darbą, tačiau nesąmoningai dar sykį vogčia žvilgtelėjo į ją. Kiek laiko jos veido prisiminimas jį persekios? Keletą dienų? Keletą savaitių?

– Ar yra kokia nors konkreti problema?

– Na, ne visai, – atsakė kišdamasi rankas į užpakalines šortų kišenes, ir jos stovėseną taip pasikeitė, kad Hadsonas negalėjo to nepamatyti. Visas ramus pasaulis už garažo sienų pastebėjo kitokią jos laikyseną, net drėgnas Misisipės oras tai pajuto ir įvairaus dydžio tepalo dėmės ant medinio garažo grindų neliko tam abejingas. – Vos tik pradėjau savo kelionę, iš jos ėmė sklisti triukšmas, taigi norėjau įsitikinti, kad viskas gerai.

Iš gretimos lentynos Hadsonas paėmė švarų skudurėlį, patikrino tepalą ir transmisijos alyvą. Jam patiko dirbti tyliai, kai tesigirdi subtilus vėstančio variklio garsas, tėra tik jo rankos, įrankiai ir mašina. Ir vis dėlto prie šios merginos jis staiga tapo šnekus.

– Kur važiuoji?

– Į šiaurę, – atsakė ji. – Visą laiką į šiaurę.

– Gyveni kur nors netoliese?

Staiga susidrovėjo, kad kalba tęsdamas balsius ir apskritai atrodo blankus.

– Ne. O tu?

Grabinėdamas variklio dirželius ir ieškodamas įtrūkimų Hadsonas sukikeno.

– Gimiau ir užaugau čia. – Jis linktelėjo, tarsi mintyse jau būtų sudaręs sąrašą, ką reikėtų taisyti. – Ar galiu sužinoti, iš kur tu?

– Žinoma, – atsakė ji. Hadsonui pasirodė, kad merginos balse išgirdo linksimą gaidelę, pakėlęs akis pamatė, jog ji vaikštinėja po garažą ir smalsiai apžiūrinėja tai, kas sudėta lentynose. – Gimiau Teksase. Miestelyje kaip šis.

– Jeigu tu iš Teksaso ir keliauji į šiaurę, kodėl užsukai į Viksbergą? Jis juk ne pakeliui.

– Reikia sutaisyti automobilį, o aš girdėjau, kad šiose apylinkėse tu geriausias, – atsakė ji. Hadsonas dar kartą žvilgtelėjo į merginą, ir ji nusišypsojo. „Keletą savaičių, – pagalvojo jis. – Keletą savaičių prisiminsiu šį veidą.“ Ji apėjo automobilį ir atsistojo greta Hadsono priešais pakeltą dangtį. – Na, ir ką manai? Ar juo galima keliauti?

– Kai padirbėsiu, važiuos. Pakeisiu tepalus, patikrinsiu žvakės. Šį dirželį irgi reikėtų pakeisti, manau, mes turime naują. Dar patikrinsiu stabdžius, nes jų skleidžiamas garsas nelabai geras. Bet didelių bėdų nėra.

Akimirką Hadsonas užmiršo merginą galvodamas apie savo tepaluotas rankas, kaip jas nusišluostys į darbinės kelnes ir taip paliks dar vieną pasididžiavimo vertą kovos žymę.

– Tau patinka, tiesa?

Hadsonas žvilgtelėjo į merginą ir pamatė, kad ji stovi taip arti, jog gali užuosti jos kvėpalus, sumišusius su garazho kvapais.

– Kas?

– Mano veidas, – pasakė ir žaismingai pliaukštelėjo jam per ranką. – Visa tai, kvailuti. Remontuoti mašinas. Man taip atrodo.

Jis gūžtelėjo tarsį sakydamas, kad tai savaime suprantama.

– Jeigu nori, gali užteiti į vidų, kol rašysiu sąmatą.

– Nebūtina, – atsakė ji. – Daryk tai, kas reikia. Pasitikiu tavimi.

– Hm, tai gali užtrukti keletą valandų, – perspėjo Hadsonas. – Viduje yra kavos ir televizorius. Taip pat keletas žurnalių. Netoliese nebloga mėšainių užkandinė... – Nutilo pajutęs, kad nenori, jog ji išeitų. Jis dažniausiai atsiriboja nuo visko, kas vyksta aplinkui, tiesiog pasineria į darbą, ir tiek. Taip būna ir tada, kai mokosi bibliotekoje: draugai ateina ir erzina jį, patrauklios bendraklasės prisėda šalia ir mėgina įtraukti į pokalbį, bet Hadsonas niekad nesileidžia blaškomas.

Tačiau su šia mergina buvo kitaip: jis norėjo išklausti jos nuomonę bet kokia tema, sužinoti, ką ji veikė šiandien, ir pats jai viską papasakoti.

– Arba gali likti čia ir palaikyti man draugiją, – pasiūlė.

Ji atsitraukė nuo Hadsono, tačiau, užuot išėjusi iš garažo, paėmė į sieną atremtą sulankstomą kėdę ir pastatė ją.

– Jeigu tu nieko prieš, – tepasakė.

Hadsonas su palengvėjimu atsiduso. Kaip greitai viskas gali pasikeisti. Kai parėjo iš mokyklos, jo laukė ilga, nuobodų popietė, negana to, ją dar temdė nerimas dėl rytdienos pokalbio su priėmimo į universitetą reikalų dekanu, o vienintelė pramoga tebuvo galbūt pasitaikysiantis užsakymas pakeisti tepalus. O dabar jo laukė krūva darbo ir greta sėdėjo nuostabi mergina. Skudurėliu nusišluostė rankas ir ėmėsi darbo laužydama galvą, ką galėtų pasakyti.

Akies krašteliu matė ją ramiai sėdinčią ir judančią tik tiek, kiek reikia apžiūrėti garažą. Jos žvilgsnis retkarčiais sustodavo prie Hadsono, ir jam suspurdėdavo širdis.

– Ar žinai, kad kai kuriose mechanikų mokyklose yra operacinės patalpos su stebėjimo zonomis kaip ir medicinos mokyklose? Tai kaip chirurgų praktika, taip daugiausia išmokstama. Skirtumas tik toks, kad nereikia sterilizuoti rankų.

Hadsonas žvilgtelėjo pro variklio dangčio kraštą norėdamas išvysti jos veido išraišką. Mergina pasisuko į jį, kilstelėjo antakius ir šypsojosi kandžiodama apatinę lūpą.

– Girdėjau, kai kurie studentai net nualpsta, kai pirmą sykį pamato veikiančią variklį. Juos pribloškia apnuogintų agregatų vaizdas, – pašmaikštavo jis.

– Na, žinoma. Tiek tepalų – kas galėtų juos dėl to kaltinti? – Ji nusišypsojo ir žiūrėdama į jį papurtė galvą. – Keistuolis.

Hadsonas taip pat nusišypsojo ir keltuvu pakėlė jos automobilį, kad galėtų pakeisti tepalus ir transmisijos alyvą. Jis negalėjo paaiškinti, kodėl leptelėjo tokią kvailystę, lygiai taip pat nesuvokė, kodėl jos pavadintas keistuoliu jautėsi gerai.

– Ar anksčiau esi buvusi Misisipės valstijoje? – paklausė, kai automobilis jau buvo pakeltas.

– Veikiausiai ne.

– Ar ketini ilgai čia užsibūti?

– Tiesą sakant, nežinau. Neturiu griežtai nustatyto maršruto. Aš tik važiauvau pro šalį.

Hadsonas pastatė piltuvą po tepalų nuleidimo anga ir klausėsi įprasto garso, kurį skleidė klampus skystis, kliuksintis į nuotėkų indą šalia keltuvo. Jausdamas nenumaldomą norą plepėti svarstė, ką dar galėtų pasakyti.

– Na, noriu patarti, kad neturėtum išvažiuoti iš tiesų nepa-
mačiusi valstijos. Čia slypi daugybė lobių.

– Lobių? Tokių, kurie būna užkasti?

– Taip, – atsakė Hadsonas. – Žinoma, tai tik metafora. – Jis
žvilgtelėjo į merginą tikėdamasis pamatyti vartančią akis ar
kaip nors kitaip atmetančią jo pastabą. Tiesa, jis niekada nie-
kam taip nėra sakęs, nes manė, kad žmonės palaikytų jį kvaiš-
telėjusiu išgirdę giriant Viksbergą. Ši užklydėlė atrodė susi-
domėjusi ir laukė, ką jis dar paporins. – Lobiai nebūtinai turi
būti užkasti, juos tiesiog užgožia kasdienybė. Visi tie greitojo
maisto užkandinių tinklai ir nuobodulys. Žmonės, kuriems
patinka Viksbergas, mėgsta jį ne dėl to, koks jis yra. – Had-
sonas prijungė žarnelę ir pradėjo leisti naudotą transmisijos
alyvą vildamasis, kad nenusišneka.

– Ką turi galvoje?

– Kad tai nedidelis miestas, oras čia neužterštas, gatvėse
nepavojinga, viskas čia sava ir pažįstama. – *O Dieve*, jis su-
prato, kad pradėjo kalbėti greičiau. – Visa tai tiesa ir, be abejo,
gerai. Bet, žinai, Viksbergas nevisiškai toks. Tai tas pats, lyg
sakyčiau „patinki man, nes tu ne žudikė“. Tai labai gera žmo-
gaus savybė, bet ji nedaug apie jį pasako.

„Puiku, – pagalvojo Hadsonas. – Ir toliau skiesk apie žudi-
kus, tai geriausias būdas sužavėti.“ Kai transmisijos alyva iš-
tekėjo, patikrino padangų protektorių, tas pasirodė esąs gana
geros būklės, ir pamėgino savo nedidelę prakalbą nukreipti
nuo nusikaltimų temos.

– Atsiprašau, paprastai taip netauškiu. Spėju, kad tu lengvai
bendrauji, – pasakė Hadsonas.

Dėl kažkokio stebuklo mergina šypsojosi jam.

– Neatsiprašinėk. Tai buvo solidi tirada.

Jis išsitraukė iš kišenės skudurelį ir nusišluostė rankas.

– Ačiū. Daugelis žmonių nesidomi tokiais dalykais.

– Na, tau pasisėkė, aš moku įvertinti skambias frazes.

Ji nusišypsojo jam ir nusisuko, prisimerkusi nuo saulės šviesos vėl apžiūrinėjo garažą. Hadsonas pagalvojo, kad pirmą sykį gyvenime jis spokso į žmogų negalėdamas atitraukti akių. Netgi dailios merginos, į kurias neryžtingai paslapčia žiūrėdavo, pavyzdžiui, Keitė, Suzana ir Ela, taip neprikaustydavo jo žvilgsnio.

– Na, tai kokie tie slaptieji lobiai? – pasidomėjo ji.

Jis apėjo automobilį tarsi kai ką tikrindamas.

– Hm, – krenkštelėjo supratęs, kad ji nelaiko šio pokalbio kvailu, – sunku atsakyti. Bet tu juk supranti, ką turiu galvoje, tiesa? Kad kartais jautiesi vienintelis žmogus pasaulyje, mantis tai, ko nemato kiti?

Mergina iš širdies nusijuokė.

– Štai ką tau pasakysiu: čia ramu, – pasakė ji. Ranka nusi-valė smulkiais prakaito lašeliais išrasojusią kaktą ir sudrėkusiu delnu nubraukė už ausies keletą palaidų sruogų. Jis girdėjo, kaip garažo gilumoje tėtis išbando prieš keletą valandų atvažiausio krovininio automobilio variklį. Hadsonas vėl ėmėsi automobilio, mintis apie rytojaus pokalbį nustumdamas į sąmonės užkaborius.

– Ši vieta man primena miestelį, kuriame užaugau, – tarė užklydėlė. Hadsonas išgirdo, kaip grindis brėžia atstumiamo kėdė ir mergina patraukė jo link. Jis tikėjosi, kad atsistos greta, tačiau įsitaisė už nugaros, tad jos nematė. – Pradinėje mokykloje, kurią lankiau, yra futbolo stadionas. Jeigu važiuotum pro šalį, pamatytum tik žolėtą lauką. – Hadsonas vos galėjo susilaikyti neatsisukęs pažiūrėti, kaip juda jos lūpos tariant

žodžius. – Visi Frederiksbergo vaikai žino apie skruzdėlynus. Jie du, po vieną aikštės galuose. Viename gyvena juodosios skruzdėlės, kitame – raudonosios. Kiekvieną vasarą stadiono aikštę užtvindo kariaujančios skruzdėlės. Nežinau, ar jos kovoja dėl teritorijos, ar tiesiog ėsdamos vienos kitas maitinasi, tačiau tai neįtikėtinas reiškinys. Tie maži juodi ir raudoni padarėliai puola vieni kitus, atrodo, tarsi labai iš toli stebėtųm tūkstančius šaškių mačų. Tai ir yra mažytis Frederiksbergo lobis, apie kurį žinome tik mes.

Hadsonas susizgribo besišypsąs varikliui, užuot keitęs degimo žvakes.

– Nuostabu, – tarstelėjo jausdamas, kad neverta daugiau nieko sakyti. Kalbėdamasis su šia mergina jis tiesiog negalėjo išvedžioti ir tuščiažodžiauti, nes ji kuo puikiausiai suprato, ką jis turi omenyje. Niekas, netgi Hadsono tėtis, taip gerai jo nesuprato kaip ji.

Stojo pauzė, o Hadsonas neišmanė, kuo ją užpildyti. Pamanė paklausiąs, kodėl automobilis registruotas Luizianoje, o ne Teksase, bet toks klausimas dabar atrodė netinkamas. Jis apsidžiaugė, kai krovinio automobilio variklis, kurį remontavo tėtis, suburzgė ir sunkvežimis pypsėdamas bei garsiai braškant pavaroms atbulas išvažiavo iš garažo.

Sunkvežimiui nurūkus gatve Hadsonas atsisuko į merginą, tačiau susidrovėjęs jos žvilgsnio apsimetė kažko ieškąs už jos esančioje lentynoje.

– Gal norėtum traukti medžioti lobių, kai sutvarkysiu tavo automobilį?

Hadsonas nė nepajuto, kaip išsprūdo šis klausimas, bet džiaugėsi, kad neturėjo kada apie tai susimąstyti ir susigėsti. Merginai klausimas, atrodo, nebuvo netikėtas.

– Nori man aprodyti miestą? – Ji žvilgtelėjo į savo nuogas pėdas, jų viršumi ėjo tik raudona pliažučių juostelė.

– Jeigu tu, žinoma, neužsiėmusi.

Ji atrodė kiek sunerimusi, ir tai buvo visiškai suprantama. Hadsonas negalėjo patikėti, kad nepažįstamam žmogui pasiūlė kartu traukti į lobių paieškas.

– Be abejo, sutinku, – pratarė ji, o Hadsonas išgirdo, kaip į garažą grįžo tėtis ir pašaukė jį.

– Luktelėk, aš labai trumpam, – pasakė merginai ir norėdamas prasilenkti atsiprašydamas pakėlė rankas. Jis vos susitūrėjo nepalietęs jos, kai ėjo taip arti, kad truputį kliudė juosmenį ir petį, bet nužingsniavo prie garažo tarpduryje stovinčio tėvo.

– Labas, tėti, – pasisveikino įsispręsdamas į šonus ir pamėgdžiodamas tėvo stovėseną.

– Ar mokykloje gerai sekėsi?

– Aha. Nieko ypatinga. Su konsultantu per priešpiečius parepetavome rytojaus pokalbį. Manau, man neblogai sekėsi. Tokie tad reikalai.

Tėtis keletą sykių linktelėjo ir tada mostelėjo ranka automobilio pusėn.

– Ką tvarkai?

– Pagrindinius dalykus, – atsakė Hadsonas. – Filtrai, skysčiai, degimo žvakės. Pakeičiau ir variklio dirželį.

– Galiu pabaigti. Tau reikėtų pailsėti prieš rytdieną.

– Beveik baigiau, – tarstelėjo Hadsonas ir iš karto pasijuto nesmagiai, kaip ir visada, kai tik ko nors prašydavo jau žinodamas, kad tėtis tam nepritars. – Tik dar... – Jis atsisuko pažiūrėti, ar užklydėlė jų negirdi. – Na, ši mergina norėtų, kad aprodyčiau miestą, – pasakė ir laukė, ar tėtis persibrauks

per žilstančius plaukus, mat tai reikštų nepritarimą. – Pažadu, grįšiu vakarienei.

Tėvas žvilgtelėjo į savo seną „Timex“ laikrodį.

– Turi vieną valandą, – pasakė ir priminė, kad Hadsonui rytoj reikės labai anksti keltis ir važiuoti penkiasdešimt mylių į Misisipės universiteto miestelį Džeksone. – Mes nenorime, kad būtum pervargęs.

– Viskas bus gerai, pažadu, – pasakė Hadsonas, o į galvą jau smelkėsi nedrąšios fantazijos, kaip jis visą valandą praleis su mergina. Jų rankos susiliečia – ir visiškai neatsitiktinai – kai juodu vaikštinėja; jos koja prisiglaudžia jam prie kojos, kai abu kur nors atsisėda norėdami artimiau susipažinti. Susirūpinęs, ką galėtų jai parodyti, Hadsonas padėkojo tėvui greitosiomis jį apkabindamas ir grįžo prie automobilio variklio. Mergina stovėjo uždėjusi ranką ant pakelto dangčio ir abejingai spoksojo į variklį.

– Dar porą dalykų padarysiu ir galėsime eiti, – pasakė jis.

– Puiku. – Ji šiltai, nuoširdžiai nusišypsojo ir ištiesė ranką. – Beje, aš Leila.

Vaikinas nusišluostė rankas į darbines kelnes ir spausdamas jai ranką pasakė savo vardą. „Mėnesius, – pagalvojo jausdamas, kaip liepsnoja jo pirštai, prisilietę prie jos odos. – Galvoju apie ją išties mėnesius.“